

Святѣйшество си запазвалъ право-то да упражнява надзоръ надъ това Събрание, обърнѣло прѣдложеніе-то му на подигравкѣ за Лутераны-тѣ. Съ тълкованія-та си на истинно-то евангеліе, Лутеръ увеличилъ съчиненія-та си противъ домогванія-та на Папж-тж и заблужденія-та на Римо-Католическж-тж церквж; и, съ помощь-тж на тѣзи съчиненія, той ся укрѣпилъ противъ опасность-тж, коіжто прѣдставлявало за него едно таквозь Събрание, каквото Папа-та и Императоръ-тѣ были наклонни да свыкатъ.

Въ 1534 Папа Павелъ III., който ся възкачилъ на папскый-тѣ прѣстолъ подиръ Климента VII., испратилъ Вергерія за свой посланникъ въ Германіѣ. Този Вергерій благоизволилъ да посѣти и Виттембергъ. Той влѣзлъ тържественно въ градъ-тѣ, и щомъ ся установилъ, поканилъ Лутера на обѣдъ. Като Лутеръ не пріелъ тжзи поканж, посланникъ-тѣ призовалъ него и Бугенхагена да закусятъ съ него на слѣдующж-тж сутринж. Какво промѣненіе! Този, който былъ осжденъ отъ Папж-тж и отлжченъ отъ церквж-тж, като “мерзостно чадо растлѣнія”, былъ сега поканенъ на трапезж отъ единъ папскы прѣдставитель! Разговоръ-тѣ помежду имъ ся въртѣлъ върху прѣдложено-то отъ Папж-тж Събрание.